

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ЯМБОЛОВ *с/у* БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 68177/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

12 април 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

12/07/2007

Настоящото решение ще стане окончателно при условията определени в член 44 § 2 от Конвенцията. Върху него могат да бъдат извършени поправки по формата.

По делото Ямболов с/у България,
Европейския Съд за Правата на Човека (пето отделение), в състав
от :

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *председател*,
Г-жа С. БОТУШАРОВА,
Г-да К. ЮНГВИРТ,
В. БУТКЕВИЧ,
Г-жа М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,
Г-да Р. МАРУСТ,
М. ВИЛИЖЕР, *съдиш*,
и Г-жа С. ВЕСТЕРДИЕК, *секретар на отделението*,
След проведено съвещание на състава на 20 март 2007 г.,
Оповестява следното решение, постановено на тази дата :

ПРОЦЕДУРА

1. В основата на делото се намира жалба (№ 68177/01) насочена срещу Република България и с която гражданин на тази Държава, Г-н Галин Гроздев Ямболов („жалбоподателя”), е сезирал Съда на 13 октомври 2000 г. по силата на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията”).

2. Жалбоподателят се представлява от Г-жа Е. Фичева, адвокат от Варна. Българското правителство („Правителството”) се представлява от неговият агент, Г-жа М. Коцева, от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят изтиква по-специално нарушение на правото му да бъде съден в разумен срок или освободен по време на процедурата, гарантирано от член 5 § 3 от Конвенцията.

4. На 13 октомври 2005 г., Съда е обявил жалбата за частично недопустима и е решил да доведе до знанието на Правителството оплакванията по член 5 § 3 от Конвенцията. Основавайки се на разпоредбите на член 29 § 3, той реши, че ще бъдат разгледани едновременно допустимостта и съществуването на делото.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ

ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1975 г. и живее във Варна. Понастоящем е лишен от свобода в изпълнение на присъда.

А. Наказателната процедура срещу жалбоподателя

6. На 21 април 1999 г., жалбоподателят, освободен от затвора от приблизително четири месеца и заподозрян в извършването на няколко кражби с взлом, е задържан под стража. На следващият ден, той е обвинен за кражба от следовател от следствената служба във Варна. Следователят е постановил, също така, мярка за неотклонение задържане под стража.

7. Нови обвинения за други случаи на кражби са били повдигнати срещу жалбоподателя на 24 май, 11 юни и 13 август 1999 г. Дванадесет други лица също са обект на разследване за същите действия.

8. На неопределена дата през 1999 г., е бил разпореден психиатричен преглед на жалбоподателя. Лекарите са депозирали доклада си на 17 юни 1999 г.

9. Жалбоподателят е бил разпитан отново на 13 август 1999 г. В допълнение, следователят е извършил разпит на останалите заподозрени, на седемнадесетте жертви на извършените кражби, както и на шестима свидетели. Назначени са били шест психиатрични експертизи на подсъдимите, както и експертиза целяща да установи стойността на откраднатото имущество и две дактилоскопични експертизи. И накрая, били са проведени, също така, повече от десет очни ставки.

10. Повечето обвиняеми са били освободени под гаранция, преди края на разследването. Само жалбоподателя и двама други заподозрени остават в ареста.

11. Разследването е приключено на 22 декември 1999 г. Случаят е отнесен до съдебен процес пред Варненския Районен съд на 21 април 2000 г. Видно от доказателствата по делото съдът е бил призован да се произнесе по обвиненията срещу тринадесет души за серия от кражби с взлом, извършени в съучастие. По време на процеса, в районния съд са изслушани повече от двадесет и пет свидетели, назначени са три психиатрични експертизи, една счетоводна експертиза, една дактилоскопна експертиза и една графологична експертиза.

12. С определение от 19 май 2000 г., съдията докладчик насрочва датата на първото заседание на 9 октомври 2000 г. Копия от това определение и от обвинителния акт са били съобщени на жалбоподателя на 2 юни 2000 г.

13. На 9 октомври 2000 г., делото е било отложено поради неявяването на един от обвиняемите. Съдът е наредил задържане под стража на същия.

14. На 18 декември 2000 г., заседанието отново е отложено по искане на друг обвиняем, който е поискал да замени защитника си.

15. На 19 март 2001 г., съдът е назначил психиатрична експертиза на един от обвиняемите (Н.П.). На заседанието проведено на следващия ден, съдът е постановил прекратяване на наказателното преследване срещу последния, като експертите са установили, че Н.П. страда от психично разстройство, което е довело до невъзможността му да осъзнава свойството и значението на постъпките си.

16. Жалбоподателят е поискал отлагане на заседанието с мотива, че адвокатът му не е бил компетентен да го защитава и му е необходимо време, за да наеме нов защитник. Съдът е уважил неговото искане, като е посочил, че той трябва да организира защитата си по подходящ начин и да не злоупотребява с правата си с цел да се отложи съдебното заседание. В допълнение, той е назначил съдебно психиатрична експертиза на жалбоподателя, който твърди, че е полудял, както и на още един обвиняем. Делото е отложено за 6 юни 2001 г.

17. На съдебното заседание проведено на 6 юни 2001 г., петима обвиняеми са били разпитани. Освен това, е проведена очна ставка между двама от обвиняемите. Жалбоподателят е представляван от адвокатите, назначени преди това, включително и от адвоката, който е искал да замести.

18. На 7 и 8 юни 2001 г., няколко свидетели са били разпитани. Психиатричните експерти депозират своите заключения за психическото състояние на жалбоподателя и на още един обвиняем, и са били разпитани от страните. Също така, някои от подсъдимите са били изслушани от съда. Съдът, също така, разпорежда прочитането на показанията на Н.П. направени пред следовател на 22 април, 30 септември и 16 ноември 1999 г. Делото е отложено поради прекъсване на електрическото захранване.

19. На 12 юли 2001 г., някои от подсъдимите са били изслушани отново. Съдът е назначил графологична експертиза по искане на един от обвиняемите, който твърди, че не е подписвал няколко протокола за разпит и че неговият подпис е бил фалшифициран.

20. На 12 ноември 2001 г., делото е отложено, тъй като графолога не е представил заключението си. Съдът констатира, че експерта не е могъл да направи справка по делото, което е било изпратено в окръжния съд и във Върховния касационен съд.

21. На 20 февруари 2002 г. е даден ход на делото по същество. С присъда постановена на следващия ден, съдът признава жалбоподателя за виновен, при условията на рецидив, за дванадесет обвинения и е

постановил дванадесет присъди от две години и шест месеца до пет години лишаване от свобода.

22. Жалбоподателят обжалва, като се позовава на няколко процесуални нарушения. Присъдата е протестирана и от прокурора, който счита, че произнесените присъди са били твърде снизходителни.

23. С решение от 15 януари 2003 г., Варненския окръжен съд потвърди констатацията за вината на жалбоподателя, утежни произнесените присъди, приложи разпоредбите относно присъединяването на наказанията и разпореди изпълнението на най-тежкото наказание, а именно единадесет години лишаване от свобода.

24. Жалбоподателят е депозирал касационна жалба. С решение от 11 август 2003 г., Върховният касационен съд е потвърдил атакуваното решение.

Б. Жалбите срещу временното задържане

25. Жалбоподателят е бил задържан и поставен под стража на 21 април 1999 г. Спрямо него е била постановена мярка задържане под стража на следващия ден.

26. Жалбоподателя обжалва мярката за неотклонение на няколко пъти.

27. Първата му жалба е разгледана на 2 май 1999 г. Съдът е отхвърлил искането с мотива, че съществува риск от укриване с оглед съдебното минало на жалбоподателя и тежестта на повдигнатите обвинения.

28. Второ искане за отмяна е било отхвърлено от Окръжния съд на 8 ноември 1999 г. Съдът е приел, че е била налице реална опасност от укриване и възпрепятстване на правосъдието, както и от извършване на нови престъпления с оглед многобройните присъди на жалбоподателя, повдигнатите обвинения и факта, че са налице други наказателни производства срещу него.

29. Ново обжалване на задържането е било отхвърлено на 13 декември 1999 г. Съдът мотивира решението си с опасността от укриване и извършване на нови престъпления от жалбоподателя, който вече е бил осъждан четири пъти от 1991 г. насам.

30. На неопределена дата през 2000 г., жалбоподателят подава нова молба за изменение на мярката пред Варненския Окръжен съд, като изтъква, че той има здравословни проблеми и трябва да се погрижи за болното си дете.

31. Жалбата е разглеждана по време на съдебното заседание проведено на 24 март 2000 г. Съгласно определението постановено същия ден, съдът отхвърля искането на основание, че жалбоподателя е обвинен за няколко тежки умишлени престъпления и, че съществува реална опасност от укриване и извършване на нови престъпления. Той

също така отбелязва, че здравословното състояние на жалбоподателя, който сочи, че страда от психопатия, не оправдава неговото освобождаване, от гледна точка на експертното заключение. Съдът също така отбелязва, че детето на жалбоподателя е отглеждано от майка си, и, че поради това неговото здравословно състояние не оправдава освобождаването на заинтересованото лице. И накрая, Съдът констатира, че срока на задържане не е бил превишен в този случай.

32. Жалбата на жалбоподателя срещу това определение е била отхвърлена от Варненския Окръжен съд на 30 март 2000 г.

33. На неопределена дата през април 2000 г. жалбоподателят подава молба за изменение на мярката пред регионалната прокуратура на Варна; неговото искане е изпратено на Окръжната прокуратура, която изглежда го е отхвърлила.

34. На 17 май 2000 г., жалбоподателя подава нова жалба срещу временното задържане, която е разгледана от съдията докладчик на 19 май 2000 г. С определение постановено на същия ден, съдията е отхвърлил жалбата с мотива, че съществува опасност от бягство и извършване на нови престъпления, като се има предвид броя на обвиненията спрямо заинтересования е неговото криминално минало.

35. Жалбоподателя оспорва това определение пред окръжния съд; неговата жалба е отхвърлена на 22 юни 2000 г.

36. Жалбоподателят подава нова жалба през август 2000 г. На заседание проведено на 25 август 2000 г., съдът е разпоредил неговото отстраняване от съдебната зала, поради нарушаване на обществения ред. В края на дебатите, той отново е бил въведен в съдебната зала, където, с определение произнесено в негово присъствие, съдът отхвърля жалбата му, като отчита, че продължителното задържане е оправдано, като се има предвид рискът от бягство и извършване на нови престъпления.

37. Жалбата на жалбоподателя срещу това определение е отхвърлена от Варненския окръжен съд на 18 септември 2000 г.

38. На заседанието на Варненския Районен съд, проведено на 9 октомври 2000 г., адвокатът на заинтересования иска изменение на мярката в домашен арест. Той отбелязва, че детето на жалбоподателя е болно, че последният има постоянно местожителство и поради това нямало риск от бягство. Съдът отхвърля искането на основание, че рискът от бягство и извършване на нови престъпления остава, като жалбоподателят е обвинен в извършването на няколко престъпления, извършени при условията на рецидив, и на няколко пъти е получавал наказателни присъди.

39. Жалбоподателя оспорва това определение ; неговата жалба е отхвърлена от Окръжния съд на 26 октомври 2000 г.

40. На заседанието от 18 декември 2000 г., адвокатът на жалбоподателя формулира ново искане за изменение на мярката с аргумента, че всички действия на следствието вече са били извършени и, че майката на детето на жалбоподателя имала здравословни проблеми. Съдът отхвърля искането с аргумента, че няма никакъв нов елемент, който би оправдал изменението на мярката за неотклонение задържане под стража.

41. След жалбата подадена от заинтересования, на 19 януари 2001 г., определението е потвърдено от окръжния съд.

42. Жалбоподателя е подал нова жалба, която е разгледана в открито съдебно заседание на 19 февруари 2001 г. Съдът е отхвърлил искането, считайки, че няма нови елементи от определението с което се отхвърля предходната жалба и е потвърдил, че задържането е оправдано с оглед тежестта на фактите, с оглед на това, че престъпленията в случая са извършени в период от два месеца след изтърпяването на присъда лишаване от свобода, и с оглед предходните осъждания на жалбоподателя, който веднъж на свобода рискува да извърши нови престъпления.

43. На заседанието от 20 март 2001 г., жалбоподателят е поискал отново изменение на мярката. Съдът е отхвърлил искането му, като е установил, че здравословното състояние на детето му не оправдава неговото освобождаване и, че няма нови елементи в подкрепа на изменението на мярката за неотклонение.

44. През декември 2001 г., жалбоподателя подава нова жалба за изменение на мярката, оплаквайки се от продължителността на задържането и изтъквайки, че трябва да се грижи за тежко болните си родители и дете.

45. Жалбата е разгледана в открито заседание на 17 декември 2001 г. С определение постановено същия ден, съдът отхвърля искането, като счита, че продължителността на задържането не е прекомерна, с оглед сложността на делото, което включва няколко подсъдими и се отнася да серия от престъпления. Съдът отбелязва, че не са установени забавяния на етапа на разследването, като властите са спазили сроковете предвидени в съответния закон. Що се отнася до закъсненията възникнали при разглеждането на делото от съда, той установява, че делото е било многократно отлагано в следствие на исканията на заинтересования.

46. Съдът е отхвърлил аргументите относно здравословното състояние на родителите и детето на жалбоподателя, с мотива, че заинтересования сам се е поставил в невъзможността да бъде до близките си.

47. На 1 януари 2002 г., окръжният съд отхвърля жалбата на жалбоподателя срещу това определение.

48. С присъда от 20 февруари 2002 г., районният съд осъжда жалбоподателя с присъда на лишаване от свобода.

II. ПРИЛОЖИМИТЕ ВЪТРЕШНО ПРАВО И СЪДЕБНА ПРАКТИКА

49. Приложимите вътрешно право и практика са обобщени в делата *Николова с/у България* ([GC], n° 31195/96, §§ 25-36, ЕСПЧ 1999-II) що се отнася до периода преди 1^{ви} януари 2000 г.) и *Йорданов с/у България* (n° 56856/00, §§ 21-24, 10 август 2006) що се отнася до периода след 1^{ви} януари 2000 г.).

ПО СЪЩЕСТВО

I. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРЕТЕНДИРАНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

50. Жалбоподателят се оплаква от продължителността на своето задържане. Той се позовава на член 5 § 3 от Конвенцията, гласящ следното :

« Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1(с) на този член (...) има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда. »

A. Аргументи на страните

51. Правителството счита, че периода, който следва да бъде взет предвид е започнал със задържането под стража на жалбоподателя, на 22 април 1999 г., и е приключил на 11 август 2003 г., дата на произнасяне на решението на Върховния касационен съд. И така задържането е продължило около четири години и три месеца.

52. Правителството изтъква, че задържането под стража на заинтересования е оправдано с оглед риска от бягство, възпрепятстване на правосъдието и извършването на други престъпления установен от вътрешните правосъдни органи. То подчертава, че българските съдилища са разгледали шестнадесет жалби срещу задържането и всеки път са стигнали до заключението, че опасността не може да бъде отстранена с оглед тежестта на престъпленията и криминалното минало на жалбоподателя. Правителството подчертава факта, че това не е мярка взета по отношение на всички замесени лица в обвиненията спрямо

жалбоподателя. Действително, жалбоподателя и още един обвиняем са били единствените, които са останали под стража до края на процедурата, останалите обвиняеми са били освободени, за повечето от тях преди закриването на разследването.

53. Освен това, Правителството изтъква, че процедурата е била водена с необходимото в подобни случаи усърдие. То насочва вниманието на Съда върху факта, че делото често е било отлагано по искане на жалбоподателя, който не е организиран защитата си по ефикасен начин и често е отнемал пълномощията си от адвоката, единствено, за да упълномощи същият адвокат в последствие.

54. В заключение, Правителството приканва Съда да отхвърли жалбата като явно необоснована.

55. Жалбоподателя не оспорва тезата на Правителството що се отнася до периода, който следва да бъде взет предвид. За сметка на това, той счита, че задържането му под стража не е било оправдано. По-конкретно, сезираните с жалбите му срещу мярката за отклонение власти в никакъв момент не са взели предвид факта, че риска от бягство по подразбиране се притъпява с времето. И така, след известно време, жалбоподателя дори би имал интерес да изтърпи наказанието си, което вече не би било толкова тежко с оглед на вече изтърпения период на задържане, който, според вътрешното законодателство, следва да бъде приспаднал от наказанието.

56. Заинтересования счита също така, че властите не са показали усърдие в провеждането на процедурата. Що се отнася до твърденията на Правителството, че самият той е отговорен за някои забави, той признава, че е отнел пълномощията на адвоката си, но подчертава, че това се е случило само веднъж и той единствено се е възползвал от правото си на защита.

Б. Оценка на Съда

1. Относно допустимостта

57. Съдът установява, че оплакването не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Съдът установява, освен това, че не е налице друг мотив за недопустимост. В този смисъл следва оплакването да бъде обявено за допустимо.

2. По същество

а) Относно периода, който следва да бъде взет предвид

58. Съдът констатира, че периода, който следва да бъде взет предвид с оглед прилагането на член 5 § 3 е започнал с арестуването на жалбоподателя на 21 април 1999 г.

59. Що се отнася до приключването на горе-упоменатият период, Съдът напомня, че обвинителната присъда, дори и само на първа инстанция, представлява по принцип края на периода, който следва да бъде взет предвид от гледна точка на член 5 § 3 ; от тази дата нататък, задържането на заинтересования влиза в полето на член 5 § 1 а) от Конвенцията (виж, в рамките на особено богатата съдебна практика, *I.A. c/y Франция*, решение от 23 септември 1998 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VII, р. 2976, § 98 и *Labita c/y Италия* [GC], n° 26772/95, § 147, ЕСПЧ 2000-IV). В конкретния случай, жалбоподателя е бил осъден на лишаване от свобода с присъда от 20 февруари 2002 г. И така периодът, който следва да бъде взет предвид възлиза на две години и десет месеца.

а) Относно разумния характер на този период

60. Съдът напомня, че продължителното наличие на основателни причини за подозрението на арестуваното лице, че е извършил престъпление е условие *sine qua non* за редовността на задържането под стража, но след известно време, това не е достатъчно (виж решението *I.A.* цитирано по-горе, р. 2979, § 102). В този случай, Съдът трябва да установи, дали другите мотиви възприети от съдебните власти продължават да легитимират лишаването от свобода. Когато същите се оказват „съответни” и „достатъчни”, той проверява освен това дали компетентните национални власти са проявили „особено усърдие” в продължаването на процедурата (виж *Labita c/y Италия* [GC], n° 26772/95, §§ 153, ЕСПЧ 2000-IV).

61. Съдът установява, в конкретния случай, че съществуването на основателни причини за подозрението на жалбоподателя в извършването на престъпленията в които е обвинен, не подлежи на съмнение с оглед на признанията направени от негова страна в деня на ареста му, показанията на другите обвиняеми и на няколко свидетели.

62. След това той установява, че, за да откажат освобождаването на жалбоподателя, сезираните съдебни власти са се позовавали с постоянство на следните мотиви: тежестта на обвиненията и броя на повдигнатите обвинения, тежестта на наказанията за тези деяния, наличието на риск от бягство или рецидив с оглед криминалното минало на жалбоподателя, поради факта, че е заподозрян в извършването на престъпленията само няколко месеца след изтърпяването на предходно наказание и, че други наказателни

процедури са започнати слещу него. Съдът приема, че мотивите за отхвърляне на исканията и по-специално този, който се извежда от необходимостта да се избегне повтаряне на престъплението, са съответни и достатъчни (виж *Toth с/у Австрия*, решение от 12 декември 1991 г., *série A* n° 224, р. 32, §§ 69-70, *Митев с/у България*, n° 40063/98, § 106, 22 декември 2004 г. и *Ferraro с/у Италия (déc.)*, n° 53106/99, 12 септември 2002 г.).

63. След това, следва да се разглежда провеждането на процедурата. Съдът отбелязва, че вътрешните съдебни власти са обърнали внимание на този въпрос и са счели, че срокът е разумен от гледна точка на сложността на делото и поведението на заинтересования (виж параграф 45 по-горе). Съдът не отрича сложността на конкретното наказателно дело. То се е отнасяло до серия от престъпления извършени в съучастие. Обвиненията са засягали общо тринадесет души, и всеки от тях е имал право да упражни законните си процесуални права. Действително, при една такава ситуация, някои закъснения могат да се окажат неизбежни, като например тези свързани със смяната на представители извършени от някои от обвиняемите, включително и жалбоподателя.

64. Съдът установява, също така, че ако страните не са предоставили подробности относно развитието на следствието, сигурно е, че множество следствени действия, като разпитите на обвиняемите, на жертвите и на свидетелите, както и определен брой експертизи и очни ставки, са били извършени. С оглед сложността на делото и разумната продължителност на тази част от процедурата (приблизително осем месеца), Съдът смята за установено, че властите са действали експедитивно.

65. За сметка на това, Съдът отбелязва, че в последствие разглеждането на делото е понесло някои закъснения. По-специално, били са необходими четири месеца за изготвянето на обвинителния акт (22 декември 1999 г. – 21 април 2000 г.). В последствие, първото съдебно заседание е било насрочено за 9 октомври 2000 г., така че са изтекли около десет месеца от приключването на следствието до първото съдебно заседание на районния съд. Съдът отбелязва, също така, срока от пет месеца между две заседания на районния съд (периода се простира от 12 юли до 12 ноември 2001 г.) и факта че съдебно заседание е било отложено, поради факта, че експерта графолог не е могъл да се запознае с делото, тъй като същото е било изпратено на друга инстанция, което е довело до ново закъснение с повече от три месеца.

66. Разгледани по отделно, тези периоди могат да изглеждат немални; все пак, тяхното натрупване води Съда до оценката, че компетентните власти не са показали „особеното усърдие“ изисквано от член 5 § 3 от Конвенцията.

67. С оглед на това, Съдът счита, че в конкретния случай е налице нарушение на тази разпоредба.

II. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

68. Според член 41 от Конвенцията,

« Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна. »

A. Обезщетение за вреди

69. Жалбоподателят претендира 25 000 евро (EUR) с оглед на неимуществените вреди, които е претърпял.

70. Правителството не предоставя коментар.

71. Произнасяйки се по справедливост, Съдът счита, че следва да се присъдят на жалбоподателя 1 700 EUR обезщетение за неимуществени вреди.

B. Обезщетение на разходите

72. Жалбоподателят претендира, също така 4 150 български лева (около 2 120 EUR) за разходите направени пред вътрешните съдебни власти.

73. Правителството не прави коментар по този въпрос.

74. Според практиката на Съда, жалбоподателя може да получи възстановяване на разходите единствено доколкото бъдат установени тяхната действителност, необходимост и разумния предел на тяхния размер. В конкретния случай, Съдът установява, от представените документи, че само част от претендираните и направени разходи са били свързани с оспорването на мярката за неотклонение, и по-конкретно адвокатски хонорар в размер на 250 български лева (128 EUR). Другите фактури се отнасят до хонорарите на адвокатите осигурили защитата на жалбоподателя срещу повдигнатите му обвинения. С оглед на това, Съдът присъжда на жалбоподателя сумата от 128 EUR и отхвърля останалата част от претенцията.

В. Мораторни лихви

75. Съдът счита за уместно да базира мораторната лихва върху лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка увеличен с три процентни пункта.

**ВЪЗ ОСНОВА НА ТЕЗИ МОТИВИ, СЪДЪТ,
ЕДИНОДУШНО,**

1. *Обявява* останалата част от жалбата за допустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията ;
 3. *Постановява*
 - а) че Държавата ответник трябва да изплати на жалбоподателя, в рамките на три месеца, считано от датата на която решението е станало окончателно според разпоредбата на член 44 § 2 от Конвенцията, 1 700 EUR (хиляда и седемстотин евро) обезщетение за неимуществени вреди и 128 EUR (сто двадесет и осем евро) за разходи, които следва да бъдат конвертирани в български лева към датата на плащането, както и всякакви суми, които биха могли да се дължат под формата на данъци ;
 - б) че считано от изтичането на горе-упоменатият срок и до изплащането, към тези сума следва да се начислява проста лихва с процент равен на този на лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка, риложим за този период, увеличен с три процентни пункта;
4. *Отхвърля* искането за справедливо обезщетение в останалата част.

Изготвено на фрески език, и съобщено в писмен вид на 12 април 2007 г. в приложение на член 77 §§ 2 и 3 от правилника.

Клаудиа ВЕСТЕРДИЕК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЗЕН
Председател